

ἀπομέθυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾿πομέχυστος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομεθῶ.
Οὐχὶ μεθύων, νήφων: Ἄσμ.
Καὶ μεχυσμένος εἶπουν το, ᾿πομέχυστος λαλῶ το.
Συνών. ξεμέθυστος.

ἀπομεθῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀπομεθύζω Πόντ. (᾿Οφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μεθῶ.

1) Ἀποβάλλω τὴν μέθην Κύπρ. Πόντ. (᾿Οφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.): Ὁ μεθυσμένος ἐπομέθυσεν Κύπρ. Μεθῶ καὶ ἀπο-
μεθῶ Χαλδ. Μεθυσμένος εἶπουν, χάρ' ἐπεμέθυσε (χάρ' = λοιπὸν)
᾿Οφ. || Ἄσμ.

Μὴ κλαίτ' αἶον π' ἐμέθυσεν, ἀπομεθεῖ καὶ σ'κοῦται
κλαυῆτε αἶον π' ἐγέραςεν καὶ ἄλλο φτερά' καὶ φέρε

Τραπ. Συνών. ξεμεθῶ. 2) Μεθύσκω τινὰ ἐντελῶς
ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 438: Τοῦ χάριζε τὴν ὑπαρξί της
ὀλοένα καὶ τὸν ἀπομεθοῦσε τὸ χάρισμά της. β) Ἀμτβ.
μεθύσκομαι ἐντελῶς πολλαχ.: Μὲ τὸ πρῶτο ποιήρι μεθῶ,
μὲ τὸ δεῦτερο ἀπομεθῶ. Ἀπομέθυσε πρὸ καὶ δὲ στέκει 'ς τὰ
πόδια του.

ἀπομεινάδι τό, ἀπομονάδι Σκῦρ. ἀπουμοννάδ' Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπομ'νάδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Αἰν.) ἀπομεινάδι Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά.
᾿πομεινάδι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀπέμεινα ἄορ. τοῦ ρ. ἀπομένω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άδι. Ὁ ἀρχικὸς τύπ. ἀπομονάδι,
ὃς καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) 421 ἐκ τοῦ ἐνεστ.
ἀπομένω.

1) Πᾶν ὅ,τι ὑπολείπεται μετὰ προηγουμένην ἀνάλωσιν
ἢ ἐπιλογὴν, ὑπόλοιπον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τί
θὰ φάω γὼ τῶρα; τὰ ᾿πομεινάδια σας; Κονίστρ. Ἐπηρες
τὰ καλὰ τοιαῖ μένα μ' ἄφητες τὰ ᾿πομεινάδια αὐτόθ. Συνών.
ἀπολειφάδι 2, ἀπομεινάρι (ιδ. ἀπομεινάρις Β3 γ),
ἀπομεινέσμα. β) Ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν καὶ ἄλλων καρ-
πῶν, ὅ,τι ὑπολείπεται μετὰ τὴν συγκομιδὴν Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τώρα πήραμι τ' ἀπουμοννάδ' ἀπ'
τοῦ καλαμπόκ' Αἰτωλ. Τρυγᾶμι τ' ἀπουμοννάδ' ἀπ' τὰ στα-
φύλια αὐτόθ. Κάνα ἀπουμοννάδ' ἂν βρῆς τῶρ' ἀπάν' τ'ν
κουρουμπλῆα αὐτόθ. Ἐμασι τ' ἀπουμοννάδια (οἰωνδήποτε
καρπῶν) Ζαγόρ. γ) Ὑποστάθμη Α.Ρουμελ. (Καρ.) 2)
Τὸ τελευταῖον γεννώμενον τέκνον Πελοπν. (Μεσσ.): Σὺ 'σαι
τ' ἀπομεινάδι τοῦ γέρω - Πέτρου; Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπο-
βυζαστάρει. 3) Ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, τὸ μένον ὀπίσω
βόσκημα, τὸ ὑπολειπόμενον κατὰ τὴν πορείαν Σκῦρ. Συνών.
ἀπομεινάρι (ιδ. ἀπομεινάρις Β4).

ἀπομεινάρικος ἐπίθ. ἀπομονάρικος Θήρ. Κρήτ.
ἀπομεινάρικος Κρήτ. ἀπομενάρικος Κρήτ. (Χαν.) ᾿πομει-
νάρικος Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπομεινάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ ὑπολειφθεὶς μετ' ἐπιλογὴν, ἀνά-
λωσιν κττ. ἐνθ' ἂν.: Ἀπομονάρικος καπνὸς Κρήτ. Ἀπομονά-
ρικη φάβα αὐτόθ. Εἶναι κἀδόσα κονκκιά ἀπουσιανοπαργὰς
ἀπομονάρικα καὶ δὰ τὰ γαχνίσωμε ἀπόψε (ἀπουσιανοπαργὰς
= ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ) αὐτόθ.

ἀπομεινάρις ἐπίθ. ἀπομονάρις Κρήτ. ἀπομεινάρις
Θήρ. Κρήτ. (Βάμ. Σητ. κ.ά.) ἀπομενάρεις Κρήτ. (Χαν.)
ἀπολειμάρις Δ.Κρήτ. ἀπομεινάρι τό, κοιν. ἀπομεινάρ' Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) ἀπουμ'νάρ' βόρ. ιδιῶμ. ᾿πομεινάρι Θράκ.
(Σαρεκκλ.) Ρόδ. Σύμ. ἀπολειμάρι Κρήτ. (Μεραμβ.) ἀπο-

μεινάρι Ἡπ. ἀπομενάρ' Πόντ. (Τραπ.) ἀπομονάρι Κάρπ.
(Ἐλυμπ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀπόμεινα ἄορ. τοῦ ρ. ἀπομένω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρις. Ὁ τύπ. ἀπολειμάρις ἐκ
τοῦ *ἀπονειμάρις < ἀπομεινάρις κατ' ἄνομ. καθὰ
ἀλαμένω - ἀναμένω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ ἄλλος, μόνος
ἄνευ ἄλλου Θήρ. Κρήτ. (Βάμ. Σητ. κ.ά.): Ὅθεν ἐξημέρωνε
ἦσαν ὅλοι φευγάτοι καὶ δὲν ἤμαστε μόνο 'μεῖς ἀπομεινάροι (μόνο
'μεῖς = παρὰ μόνον ἡμεῖς) Σητ. Ἀπομοναρὰ ἐπόμεινα, γιὰ
δὲν ἐδόρουνα νὰ πορπατῶ ἐκεῖα ποῦ πηγαίνανε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Πεισματικὸ τοῦ γειτονῆος καὶ τῶν ἀπομεινάρω

Βάμ. 2) Ὁ ἀπομένων, ὁ ὑπολειπόμενος, ἐπὶ ἀνθρώπου
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀποθανόντας Κρήτ.: Φρ. Διᾶλε
τὸ' ἀπομονάρους σου ἢ τὸ' ἀπομεινάρους σου ἢ τὸ' ἀπολειμά-
ρους σου! (ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοὺς μὴπω ἀποθανόντας,
τοὺς ὑπολειφθέντας. Ἀρά).

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Τὸ ὑπολειπόμενον (ἢ χρῆσις ὡς καὶ
ἐν τῇ σημ. Α2) Κρήτ. (Μεραμβ.): Φρ. Διᾶλε τ' ἀπομεινάρι
σου ἢ τ' ἀπολειμάρι σου! 2) Ὁ μετὰ τὸ κλάδειμα ἀπο-
μένων κλάδος ἢ κορμὸς τοῦ φυτοῦ Κάρπ. (Ἐλυμπ.): Ἄσμ.

Κι ἂν σοῦ πῆρα γιῶ κλωνάρι, | ξεραθ-θῇ τ' ἀπομονάρι.

3) Συνήθως πληθ. α) Τὰ ἐκ τῆς ξάνσεως τῶν μαλ-
λίων ὑπολειπόμενα μικρὰ καὶ σχεδὸν ἄχρηστα μαλλία Ἡπ.
Συνών. ἀπόμαλλο 1. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παι-
διόφρ. στ. 509 (ἐκδ. G Wagner σ. 158) «τὰ ἄλλα πάντα τὰ
χοντρά, τὰ ἀπομειναρέα, | κάμνουν βαρέα στρώματα καὶ
παραπιλωμένα». β) Οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ φυτοῦ
καρποὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν Κάρπ. (Ἐλυμπ.) γ) Πληθ.,
τὰ μετὰ ἀνάλωσιν ἢ διαλογὴν ὑπολείμματα ὡς κακὰ ἢ
εὐτελῆ, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐδεσμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.):
Ἐφαγαν καὶ τοῦ ἄφησαν νὰ φάγῃ ἐκεῖνος τ' ἀπομεινάρια.
Τὸ δουλικὸ τρώει τ' ἀπομεινάρια τῆς κυρᾶς. Διᾶλεξαν τὰ καλὰ
μῆλα κ' ἔφαγαν, ἔφαγα κ' ἐγὼ τ' ἀπομεινάρια κοιν. || Ἄσμ.

Τ' ἄλλα τ' ἀπομεινάρια ἔφαγ' ἀπάν' 'ς σὸ βράδον

Χαλδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποδιᾶλέγει, ἀπολειφάδι 2.

δ) Τὰ μετὰ φθοράν, καταστροφὴν κττ. ὑπολειπόμενα
κυριολ. καὶ μεταφ. ΔΣολωμ. 17 ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 121:
Ποιήμ.

Καὶ πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια | ἀπεθαίνανε παντοῦ

τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια | τῆς φυγῆς καὶ τοῦ χαμοῦ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἂν.

Ἀπάνον ἀπ' τὰ συντρίμματα | καὶ ἀπὸ τ' ἀπομεινάρια

τοῦ ὀνείρου τὰ φεγγάρια | σὰν πάντα λαμπερά

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρόλ. στ. 105
(ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἓνα στρατιώτῃ ἀκομή, μόνος κι αὐτὸς
κλωνάρι | ξερριζωμένου βασιλιοῦ στὸν κόσμῳ ἀπομονάρι».

4) Τὸ ὑπολειπόμενον, τὸ καθυστεροῦν κατὰ τὴν πορείαν
τοῦ ποιμνίου ζῶον Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Συνών. ἀπομει-
νάδι 3.

ἀπομεινέσκω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. Τριφυλ. κ.ά.)
ἀπομ'νέσκω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,84 ἀπουμ'νέσκου Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μεινέσκω.

1) Μένω ὡς ὑπόλοιπον, ὑπολείπομαι ἐνθ' ἂν.: Ὅσα
κερδίζω ὅλα τὰ χαλάω, τίποτα δὲ μοῦ ἀπομεινέσκει Τριφυλ.
Ἐκαὶ οἰκονομίες καὶ ὅλο καὶ καὶ μ' ἀπομεινέσκει Μάν.

2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ Πελοπν. (Μάν.): Περ-
πάτα λήγορα καὶ μὴν ἀπομεινέσκεις πίσω. 3) Μένω ἐνεός,
κατάπληκτος ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν.: Ποιήμ.

Κρυφθομαινομαι κ' ἐγὼ καὶ μ' ἀγνωμὰ ἀπομ'νέσκω.

